Hvad nytter det?

Ærede Morten Ibsen! De er en Fremskridtsmand, mener De, og De antager, at det gamle danske Sprog er eller vil snart være dødsdømt her i Amerika, og at det sagtens heller ikke er stort værd at holde paa. Hertil vil jeg sige: De maa jo have noget bedre, og kast saa endelig det daarlige over Bord. Ellers havde jeg nok Lyst at spørge: Er det virkelig sandt, at dette Lands Sprog tiltaler Dem mere, end det gamle Danske? Thi jeg kan ikke tro, at De er saa overfladisk at mene, at De er grundigt hjemme i Landets Sprog her, som en voksen Emigrant efter en hel Mennesketalder her i Landet dog først har begyndt saa nogenlunde tarveligt at tigge ind i. Jeg anser Dem nemlig, efter alt at dømme, for en Indvandrer, og dog forekommer De mig ikke at høre til den Slags, hvoraf her, desværre, findes rigtig mange, der ikke engang har lært deres eget Sprog, og om hvem man altsaa kan sige: „Jo mindre, man har, desto lettere kan det tabes." Og dog, ærede Mr. Ibsen, — pas paa! lær nu alligevel endelig det ny Sprog godt, førend det gamle bliver ubrugeligt for Dem.

Det forstaar sig selv, at man føler sig delvis fremmed i sit nye Hjem, indtil man saa nogenlunde bliver hjemme i Sproget; men nu alle os, som aldrig bliver fuldt fortrolige med det — os huer Modersmaalet bedst; thi „det alene i Mund og Bog kan vække et Folk af Dvale"; det alene er „født i Lyst og født i Nød, født i Liv og født i Død, født i Eftermælet".

Jeg forstaar, mener jeg, i nogen Maade, at vi skylder Amerika meget, ogsaa rigtig meget, for den Velvillie, hvormed dette vort ny Hjem modtog os, og det var og er jo ikke mer end billigt, at vi ofrer os for vort ny Hjemland som gode Borgere, hvem det ligger paa Hjerte at være lovtro, loyale og dygtige Statsborgere — ogsaa loyale overfor Landets Sprog og Stikke; men dog siger jeg — kald mig kun en Daare —: Jeg takker Gud for Danmark og mit danske Sprog, og jeg stammer mig aldrig ved eller fornægter gamle Danmark.

„I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
Der har jeg Rod, derfra min Verden gaar.
Du danske Sprog, du er min Moders Stemme;
Saa født, velsignet du mit Hjerte naar."

Nej, ærede Mr. Ibsen, jeg har ondt ved at tro, at De kan mene, at jeg ikke skulde holde min Moders Sprog i Ære, og mener De det, da kan jeg forsikre Dem, at jeg er aldeles nødt dertil; aldrig kan et andet Sprog saaledes tiltale mig som mit Modersmaal. Lad være, at Grundtvig har Ret, naar han synger: „Langt højere, ædlere, finere Sprog skal findes paa fremmedes Tunge" — hvad jeg iøvrigt i Parenthes vil betro Dem, at jeg nærer lige saa stærk Tvivl om, som Grundtvig sikkert selv gjorde — saa elsker jeg dog mit Modersmaal; thi det er Hjertesproget; „kun løs er al fremmed Tale", og „det smelter dog mer, end de fremmedes slaar", ogsaa i mit Hjerte, selv om jeg ikke er saa vel hjemme deri, som jeg burde være. Jeg, og mange med mig, blev maaske nok i den Henseende behandlet lidt stedmoderligt der hjemme; men trods dette elsker vi vort Modersmaal, og var vort Hjem end fattigt — desto mere trænger det til vor Omhu og Varme; thi

„Hun har baaret os paa sine Arme
Og os fostret med moderlig Tro."

Tror De ikke, ærede Mr. Ibsen, at baade De og „hende", der lærte dem det, har følt den reneste, inderligste Glæde, da De som lille Barn første Gang forstod noget af Deres Modersmaal og prøvede paa at sige det efter? Naar De tænker tilbage, saa langt Deres Hukommelse rækker, vil De vist intet Steds finde saa glædelig en Lyd og saa kær en Røst; og tænk saa paa de senere Dage, da hun lærte Dem at kende Deres Gud og Frelser, hans Kærlighed og Himmelens Salighed til alle dem, som vil være hans lydige Børn i Troen, eller naar hendes Ord lød saa kærligt advarende: Min egen Dreng, den samme Gud, som elsker Dig, han styrer Dig ved Dag som ved Nat; lyd hans Ord, og Du skal være lykkelig. De lovede sikkert, ikke sandt, med Barnesindets Enfoldighed, at De vilde følge hendes Stemme; det gjorde jeg i hvert Fald, og har vi til ikke fulgt den, desværre, saa har den sikkert fulgt os og hvisket til os: det var ikke Vejen, jeg ledte Dig paa.

Ja, jeg maa sige med Sangeren:

„Mine Længsler til Hjemmet mig drage,
Hos min Moder jeg ser ingen Fejl."
— — — — —
„Hendes Smil gør mig modig og kæk,
Hendes Navn faar mit Blod til at banke;
Overalt, for min Sjæl, for min Tanke
Staar de kære, de hellige Træk."

Og var mit Hjem saa end fattigt — jeg takker Gud, der gav mig et Hjem med kære Minder, og saa spørger jeg igen, ærede Mr. Ibsen: Var det ikke vor Moders opdragende Kærlighedssprog, der fulgte os i Livet og næst Gud og hans Ord og Naade gjorde os til, hvad vi er? Dersom vi kan blive enige herom, saa tænker jeg heller ikke, at De, som maaske er en yngre Mand, vil være saa ubarmhjertig mod os, der staar Alderdommen saa nær, at De vil forlange, at vi skulde tilsidesætte og derved ringeagte det Sprog, Herren gav os i Eje. Vi kan, saamænd, være fattige nok i Forvejen, og vi ejer — mennestelig talt — intet lig det.

Ja, undskyld mig, ærede Mr. Ibsen, De er jo Ungdommens Talsmand, og dette kan jo ogsaa være en skøn Opgave; men jeg synes ikke, det skulde være paa Bekostning af os gamle ved at opfordre til at kaste vort Sprog, vore Sæder og Skikke i Forglemmelsens Hav. Onkel Sam er jo desuden virkelig en elskelig gammel Onkel, der ikke har det mindste imod, at vi elsker vort Modersmaal, tværtimod er det sikkert en stor Fornøjelse for ham at høre, at „Familien" kan mere end et Sprog, og vi tager ikke fejl, naar vi siger, at han har aaben Sans for alt godt, og er af den Mening, at de bedste Kristne og de mest oplyste Folk udgør ogsaa de bedste Borgere i Landet. Hvis vi Danske derfor har faaet noget for os ejendommeligt af godt i Arv og Eje — i vor Maade at være paa, i vort Liv at leve, i vort Sprog, i vor Forkyndelse af Guds Ord, i vor Trosopfattelse — noget, som er os til Gavn i Livet og til Frelse i Døden, var det saa ikke bedst af alt at give vor Efterslægt netop det i Eje?

De skriver i Deres sidste Artikel „Hvad nytter det", at det vist alt for meget er de ældre Indvandrere, der blander sig i Diskussionen. Det forekommer mig, at de ogsaa er de mest berettigede dertil. De unge kan nok være tjente endda; de har jo rig Anledning til at lære to Sprog, og det maa da altid være bedre end et.

De glæder Dem over, at John Larsen i St. Francisco har oversat de gode lutherske Psalmer. Saadan Oversættelse maa ganske vist glæde enhver, forudsat at Oversættelsen er god, saa at Indholdet i dybere Forstand kommer til sin Ret. I modsat Fald mener jeg, det er værre end intet. Heri skal jeg slet ikke forsøge at være Dommer; thi jeg mangler Forudsætningerne derfor; men jeg er vis paa, at meget af den Slags bliver forfejlet, fordi Oversætteren som oftest mangler lige aandelig og hjertelig Forstaaelse af begge Sprog; maaske han tillige mangler sproglig Formsans eller endog Evne til at bøje sin egen Sjæl fuldstændigt ind i Forfatterens Tankegang. Det er jo ikke Avisartikler, hvor man kan nøjes med en Oversættelse, der kan være saadan tilnærmelsesvis rigtig.

Og saa Farvel, ærede Mr. Ibsen. Jeg skriver sjældent eller aldrig og skal ikke mere forsøge mig angaaende denne Sag. Mine Tanker er meget fattige, og jeg kan have udtrykt mig forkert. Men et tror jeg: Vi er mange, som elsker vort Sprog, vore Sæder og Skikke, fordi det er vor Arv og vort Eje, der er bleven et med os og vi med det, og naar vi mister det, mister vi os selv, og det var dog det værste af alt. Vor Ungdom ønsker vi alt godt; intet er for godt til den af det, som virkelig duer til noget; men først og sidst ønsker vi den, at den maa blive en bedre Slægt end vi til at ære Gud ved at gøre hans Villie og til at ære den Moder, der „har lagt sin Sæd i Smaabørnenes Barm, som skal bære det ædleste Frø", ære og hædre sin Moders Sprog.

Niels J. Petersen.

Druesaft kontra „Vin".

Af Distriktslæge Aug. Thierry i „Kr. Dbl." af 16. Jan.

I Oldtiden saa vel som nu kendte man forskellige Slags Vin, men den Gang som nu kunde de dog deles i to Underafdelinger, berusende og ikke-berusende Vin. I Bibelen og andre gamle Skrifter kaldes den første Shekar, d. v. s. sød eller gæret Saft, hvorimod den frisk udpressede Druesaft, saaledes som f. Eks. Pharaonerne — efter den tydelige Beskrivelse 1. Mos. 40, 10—11 — nød den, der ikke var berusende, fordi den endnu ikke var gaaet i Gæring, d. v. s. ikke var fordærret og derfor ikke indeholdt Alkohol, kaldtes Tirosh. At det ogsaa var denne, vor Frelser nød og drak med sine Apostle ved den hellige Nadvers Indstiftelse, fremgaar uimodsigeligt af mange baade indre og ydre Kriterier. For det første Navnet, som i og for sig er tilstrækkeligt, da Tirosh aldrig bruges om gæret, berusende Drik, saa lidt som Udtrykket „Vintræets Frugt" som Herren ved den Lejlighed udtrykkelig bruger, for at betegne, at det er et Natur- og ikke noget som helst Kunstprodukt eller Blanding af forskellige Ting, som Mennesker har fremstillet eller lavet, men kun det, som Gud selv, hans himmelske Fader, havde skabt i og gennem sin Skabning, Vintræet. For det andet var det jo Paaskelammet paa „de usyrede Brøds Højtid", da Jøderne ikke aad eller drak noget spiret eller gæret, at Herren aad med Apostlene, saa det er allerede af den Grund udelukket, at der ved den Lejlighed kan være Tale om nogen som helst gæret Drik (2. Mos. 12, 19; 13, 7 etc.). Hvad er da rimeligere, end at vi atter vender tilbage til det, som Herren selv brugte, og ligeledes bruger ugæret, udpresset Druesaft, Tirosh eller „Vintræets Frugt" til den hellige Nadver? Ja, hvor faar vi den fra? hører jeg mange spørge. Jeg er saa heldig at kunne oplyse herom eller rettere erindre herom, da det har staaet at læse bl. a. i „Kristeligt Dagblad" allerede vistnok for et Aars Tid siden, nemlig at J. F. Nielsen, Slagelsegade 14, København Ø., skal have bragt meget store Ofre for at skaffe den ublandede og ugærede Druesaft hertil og nu sælger den til en Pris omtrent som den almindelige saakaldte „Vin", der, som bekendt er fabrikerede Kunstprodukter af mange forskellige Ting med Tilsætning af mere eller mindre — i Reglen mindre — Mængder af gæret, altsaa alkoholholdig, d. v. s. berusende Druesaft. Men skigt nød, bød og brugte vor Frelser ikke. Ja, mig forekommer det unægtelig som en Profanation, en Blasfemi, at tro eller tænke, at Guds hellige Søn skulde have indladt sig herpaa, da hans hellige Ord advarer saa indtrængende derimod, og det baade i den gamle og den nye Pagts Tid. For Pladsens Skyld kan kun ganske faa Steder anføres, men Beviserne findes jo i den hellige Skrift i Tusindtal. F. Eks.: Vin er en Spotter, stærk Drik en Larmer; og hver, som drikker meget deraf, bliver ikke vis (Ordspr. 20,1).

Guds Ord viser her, hvorledes Vinen spotter og bedrager dem, der nyder den. Han tror, den gør ham godt, medens den tværtimod ødelægger og undergraver ham og fører ham i timelig og evig Fortabelse, aldeles som dens Ophavsmand, „den gamle Slange", som er Satan og Djævelen, gør det.

„Ve dem, som staar aarle op om Morgenen og søger efter stærk Drik, som sidder langt ud paa Aftenen og glødes af Vin!" (Esaj. 5, 11). Gud udtaler her sin Forbandelse, sit Ve, over dem, som søger efter stærk Drik, foruden den Elendighed, som Synden fysisk fører med sig.

„Thi en Dranker og en Fraadser skal blive fattig" (Ordspr. 23, 1). Sandheden heraf behøver ingen nærmere Paavisning. Herrens Ord gaar hver Dag, vi lever, i frygtelig Opfyldelse lige for vore Øjne.

„Hvo har At? hvo har Ve? hvo har Trætter? hvo har Saar uden Skel? hvo har røde Øjne? De, som sidde længe ved Vinen! de, som gaa ind paa at prøve den stærke Drik!" (Ordspr. 23, 29—30). Og saa skulde vor og Verdens Frelser være gaaet ind paa at prøve den! Aldrig! aldrig i Evighed har vor Frelser drukket stærk Drik eller blot gaaet ind paa at prøve det, som hans og vor Fader advarer saa stærkt imod. Umuligt, aldeles og absolut umuligt! Det vilde og kunde Jesus, „der altid gjorde Faderens Villie", ja, hvis Mad og Drikke det var at gøre Faderens Villie, aldrig gøre. Og selv om han var nok saa vis paa, at det ikke kunde skade ham selv, vilde han dog aldrig gøre det for „sin svage Broders Skyld". Han, som kendte Menneskene og deres Svaghed saa godt og vidste, hvor gerne og let de benytter ethvert Paastud til at tilfredsstille selv de syndigste Lidenskaber. Nej, i det, der volder al denne Elendighed, kunde vor Frelser aldrig have den allermindste Del, saa kunde han ikke med Sandhed have sagt: „denne Verdens Fyrste kommer og har slet intet i mig", og vi ved, at han var Sandheden selv, og at „der aldrig blev fundet Svig i hans Mund".

„Ve dem, som er vældige til at drikke Vin og dygtige Mænd til at blande stærk Drik."

„Ve dem, som siger om det Onde, at det er godt, og om det Gode, at det er ondt; som gør Mørke til Lys og Lys til Mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bitter."

„Ve dem, som er vise i deres egne Øjne og forstandige i deres egne Tanker."

Se, hvad Gud gennem Esajas siger til Menneskene, og skigt skulde vor Frelser have haft det allermindste med at gøre? Svar selv, men betænk dig vel paa Svaret.

Ja, vi kunde blive ved at anføre den ene Advarsel alvorligere end den anden fra Guds eget Ord, men vil slutte den gamle Pagts Advarsler med den vise Salomons Ord: „Se ikke til Vinen, hvor den er rød, hvor den perler i Bægeret; glat gaar den ned; men tilsidst skal den bide som en Slange og stikke som en Basilisk."

Vor Herre og Frelser kendte fuldt vel de gamle Skrifters Ord, ja, Han jog Djævelen fra sig med Ordene: „Der staar skrevet", og skulde Han selv handlet imod dem? Skigt er ganske og aldeles utænkeligt!

Man maa kun undre sig over, at Mennesker, ja, endog troende Mennesker, vover at lade haant om Herrens Advarsler og indlader sig paa „at prøve den stærke Drik", og ikke rødmer ved at fremkomme med den tarvelige, ja i troende Menneskers Mund yndkelige Undskyldning, at de not skal drikke med Maade; thi det har alle Drankere sagt, da de begyndte, og Ingen ved, hvor det ender; ja, for kun alt for manges Vedkommende kan alle se den sørgelige Ende, som det tager med disse Maadeholdne; og det Faktum kan Ingen rokke, at det er fra Maadeholdsdrikernes, at Drukkenboltenes rekrutteres. Og vil nogen sige, at det kun var i den gamle Pagts Tid, der tales saa alvorligt mod at drikke „stærk Drik", saa tager de ganske fejl. Advarslerne i den nye Pagt er, om muligt, endnu alvorligere, i Overensstemmelse med Jesu Ord, at „Han ikke er kommen for at opløse Loven og Profeterne; jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme", atter i Overensstemmelse med hans Ord: „I have hørt, at det er sagt til de Gamle — men jeg siger eder", og saa fuldkommer han altid den gamle Lov, ved at skærpe den i det uendelige, maa man sige, ved at hæve den op i en uendelig højere Sfære, og endelig „fuldkommer" han den, ved selv at følge denne skærpede Lov. Og saa skulde Han have drukket stærk Drik? Urimeligheden, Umuligheden heraf er umiddelbart indlysende for Enhver, der har blot noget af Kristi Aand. I den gamle Pagt tages der nærmest Hensyn til den enkelte, Mennesket selv, i den nye ogsaa til andre, til den „svage Broder" efter den Altruismens Aand, som kommer til Orde i den, f. Eks.: „Det er godt ikke at æde Kød eller at drikke Vin eller at gøre noget, som støder din Broder, forarger eller ængster ham" (Rom. 14, 21), og endvidere: „derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg aldrig æde Kød (eller drikke Vin), at jeg ikke skal forarge min Broder". Og alvorligere end det siges f. Eks. i 1. Kor. 6, 10: „ej heller Tyve, ej heller Gerrige, ej heller Drankere, ej Skændegæster, ej Røvere skulle arve Guds Rige", og Gal. 5, 21: „Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige, om hvilke jeg forud siger eder, ligesom jeg og før har sagt, at de, som gøre saadant, skulle ikke arve Guds Rige" — kan det vel ikke godt siges?

Noget alvorligere, ja noget forfærdeligere end Udelukkelse fra Guds Rige, kan ikke gives, ja end ikke tænkes, og at det bliver Fraadserens og Drankerens Lod — om de ikke omvender sig og kommer til Gud formedelst Jesus Kristus — kan efter netop den nye Pagt Ord ikke betvivles eller — bortforklares.

Ja, Paulus skriver, at de Troende skal „Intet have at skaffe" med saadanne — „eller en Dranker eller en Røver" — ja, de „skal end ikke æde med dem". Jo, Guds Ord er klart nok, men desuagtet lader saa mange Mennesker, som de ikke forstaar det. Det kan vel kun være, fordi de ikke vil se og forstaa til deres egen og andres Frelse? Lad os takke Gud for hans gode Gaver, deriblandt ogsaa „Vintræets Frugt"; men lad os ikke misbruge den, ved at lade den fordærve ved at gaa i Gæring. Lad Alkoholen igen blive det, som den før har været, en Medicin, som lige saa lidt maa misbruges som anden Medicin. I det hele „lader os bruge Livet som de, der ikke misbruger det", og al Erfaring henviser os til.

Dyspepsia — Livets Banemand. Burdock Bitters helbreder hurtigt, varigt. Regulerer og styrker Maven.

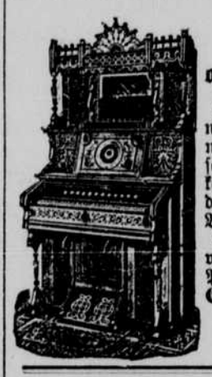

Pianoer og Orgler.

Kun giv mig Anledning til at give Oplysninger angaaende Priser og Betalingsvilkaar, og man skal finde, at ingen har bedre Betingelser at tilbyde. Oplys naar De skriver hvad De ønsker, Piano eller Orgel.

Carl Raugland,
Minneapolis Music Company,
606 Nicollet Avenue,
Minneapolis, Minn.

Hvad en Prøveflaske af Swamp-Root udrettede.

For at bevise, hvad Swamp-Root, den fortrinlige Nyre-, Lever- og Blære-Medicin, vil udrette for Dem, kan enhver Læser af denne Avis faa en Prøveflaske sendt frit pr. Post.

Blandt de mange berømte undersøgte Helbredelser ved Swamp-Root taler ogsaa de, vi offentliggjør, til Fordel for vore Læsere i denne Age, i de højeste Toner i Favør af de vidunderlige, helbredende Ejendommeligheder i denne store Nyre-, Lever- og Blære Medicin.

Mrs. H. N. Wheeler, 117 High Rock St., Lynn, Mass., skriver den 20en November 1901: „For omtrent 18 Maaneder siden havde jeg et meget alvorligt Sygdomsanfald. Jeg var syg i tre Uger, og da jeg endelig var istand til at forlade min Seng, havde jeg endnu uudholdelige Smerter i Ryggen. Mit Vand lignede til Tider Kaffe og jeg kunde kun lade lidt ad Gangen og med store Smerter. Min fysiske Tilstand var saaledes, at jeg havde ingen Kræfter og var helt udmattet. **Lægerne sagde, at mine Nyrer var ikke angrebne,** men jeg saa var sikker paa, at de netop var Aarsag i min Sygdom. Min Søster, Mrs. C. E. Littlefield i Lynn, raadede mig til at forsøge Dr. Kilmer's Swamp-Root. Jeg anskaffede mig en Flaske og inden tre Dages Forløb begyndte jeg at opnaa Lindring. Jeg fik en ny Flaske og fandt, at jeg efter Brugen af samme var fuldstændig helbredet. Mine Kræfter vendte tilbage, og i Dag er jeg saa sund som nogensinde. Min Livsstilling er Canvasser, og jeg er i Bevægelse en stor Del af Tiden, saa jeg maa bruge megen Energi for at komme omkring. Min Helbredelse er derfor blot saa meget mere mærkelig og overordentlig tilfredsstillende for mig."

Mrs. H. N. Wheeler

Mrs. H. N. Wheeler.

Den milde og overordentlige Virkning af Dr. Kilmer's Swamp-Root, den verdensberømte Nyre- og Blære Medicin, mærkes hurtigt. Den staar højest for sine vidunderlige Helbredelser af de mest haardnakkede Tilfælde.

Svage og usunde Nyrer er Skyld i mere Sygdom og flere Lidelser, end nogen anden Sygdom, og hvis de derfor, gjennem Forsømmelse eller af andre Grunde, faar Lov at forblive usunde, er **fatale Resultater en sikker Følge.**

Vi ser ofte en Ven, en Slægtning, eller en Bekjendt tilsyneladende sund og frisk, men i Løbet af faa Dage hører vi, til vor Sorg, om deres alvorlige Sygdom eller pludselige Død, foraarsaget af den dødbringende Form af Nyresygdom—Bright's Sygdom.

Virkningen af Swamp-Root Prøveflasken.

„Da jeg havde hørt, at man kunde faa en Prøveflaske af Swamp-Root frit pr. Post, skrev jeg til Dr. Kilmer & Co., Binghamton, N. Y., efter en Prøveflaske, der straks blev tilsendt mig. Jeg blev saa behagelig overrasket efter Brugen af Prøveflasken, at jeg sendte Bud til Apotheket og fik en hel Forsyning. Jeg har brugt Swamp-Root regelmæssigt i nogen Tid og anser det som et usvertruffet Middel for virksom Lever, Tab af Appetit og almindelig Uorden i Fordøjelsesorganerne. Jeg tror, at min Sygdom var foraarsaget af formegen Stillesidden i min Forretning. Jeg kan anbefale det paa det bedste for alle Lever- og Nyre-Svagheder. Jeg plejer ellers ikke at anbefale nogen Medicin, men i dette Tilfælde kan jeg ikke sige formeget som Ros for, hvad Swamp-Root har gjort for mig."

43½ West High St. **W. F. Lohnes.** Springfield, Ohio, 1ste Febr. 1901.

Hvis De er syg eller „føler daarligt", begynd da at tage Dr. Kilmer's Swamp-Root, den vidunderlige Opdagelse, for saa snart Deres Nyrer er sunde, vil de hjælpe alle de andre Organer til Sundhed. En Prøve vil overbevise enhver.

De kan faa en Prøveflaske af dette Middel, Swamp-Root, sendt absolut frit pr. Post, og saa en Bog, der forklarer alt angaaende Swamp-Root og indeholder mange af de Tusinder og atter af Breve med Vidnesbyrd fra Mænd og Kvinder, som skylder deres gode Helbred, i Virkeligheden Livet, til de store, helbredende Ejendommeligheder i Swamp-Root. Naar De skriver til Dr Kilmer & Co., Binghamton, N. Y., vær da sikker paa at bemærke at De har læst dette liberale Tilbud i „Dansk.ren", Blair, Nebr.

Hvis De allerede er overbevist om, at Swamp-Root er, hvad De behøver, da kan De købe den regulære 50 Cent og en Dollar Størrelse af Flasker i Apotheket hvorsomhelst. Vegaa ingen Fejltagelse, men husk Navnet Swamp Root, Dr. Kilmer's Swamp Root, og Adressen: Binghamton, N. Y., paa hver Flaske.

Alter-Malerier

og andre Kunstmalerier, saasom Portrætter, Blomster samt Landskabs- og Marine-Scener o. s. v. udført smukt og billigt. I Bedste og fineste importerede Farver (Tube Colors) og prepated canvas benyttes. Bestillinger modtages paa Tegninger til Alterrammer o. s. v.

H. JENSEN,
81 North Main St., Council Bluffs, Ia.

Det Kgl. Danske Konsulat

Room 407—408 Real Estate Bldg.
Hj. af Dearborn og Randolph St., Chicago, Ill.

Bedst for Indvoldene.

Hvis De ikke har en regelmæssig sund Afføring hver Dag, er De syg eller vil blive det. Hold Maven i Orden og vær rask. Heftigvirkende Midler eller giftige Piller er farlige. Den letteste, bedste Maade at holde Systemer rent paa er at tage

CANDY CATHARTIC
Cascarets
THEY WORK WHILE YOU SLEEP

Spis dem ligesom Candy.

Behagelige, virksomme, smager godt og gør godt. Svækker ikke, og forarsager ikke Smerter eller Kvalme. 10, 25 og 50 Cts. pr. Box. Skriv efter fri Prøveforsyning og en lille Bog om Sundhed. Adresse

STERLING REMEDY CO.,
Chicago eller New York.

Hold Blodet rent.

HYMNAL

and Order of Service

for Churches and Sunday Schools. With Gospels and Epistles for the Church year, Orders for Ministerial Acts, Prayers etc. By authority of the Ev. Lutheran Augustana Synod and recommended at the annual conference of The Danish Evangelical Lutheran Church in America in Racine, Wis., 1902.

Silk Cloth	.50
Leather, water grain, gilt title	.80
Turkey morocco, gilt cross and title, round corners, gilt edges	1.75
Fine Calf, gilt cross and title, round corners, gilt edges	2.25
Fine Calf, cross grain, gilt cross and title, round corners, gilt edges	2.50

HYMNAL

AND ORDER OF SERVICE
-- WITH MUSIC --

Cloth $2.00. Leather 2.50. Morocco 3.25. Turkey morocco 3.50.

Table of Contents:

Church Services: Morning Service, Holy Communion with the Full Morning Service, Holy Communion without the Full Morning Service, Evening Service, Litany, Burial of the Dead, Order of the service of the Sunday school.

Hymns: I. The Church Year. II. The Christian Life. III. Doxologies.

Gospels and Epistles for the Sundays and Festivals of the Church Year, together with *Orders for Ministerial Acts* and *Prayers* for Public and Private devotion.